



"Ir šviesa, ir tiesa mūs žingsnius telydi!"

2009

vasaris

VARPAS

LIETUVOS LAISVĖS KOVOTOJŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Nr. 02 (172)



Vasario 16-oji – Lietuvos Valstybės atkūrimo, Pirmosios lietuvių tautos respublikos diena



Antano Kučo lino raižiny

Antanas Kučas gimė 1909 m. sausio 24 d., mirė 1989 m. sausio 10 d –
Lietuvos dailininkas grafikas, profesorius

Sveikiname



Jadvygą Bieliauskienę
80-mečio proga



Jūrą Juliją Žilionienę
80-mečio proga

Kęstutis Balčiūnas

Akimirka

Yra daina apie akimirką,
Kuri praeina, nesugrįžta.
Kam lemia tapti didvyriu,
O kam prarasti viską.

Kam Laisvės aukurą įžiebt
Ir dengti savo kūnu,
O kam žemai nulenkus galvą
Vergauti atėjūnui.

Kam nors trumpai akimirkai,
Užsiliiepsnoti ir sudegti,
Kad šviesai būtų lemta tai,
Paklydusius per naktį vesti.

Silpnieji liko tamsoje,
Ne jiems arais pakilti skirta.
Drąsių vardai atmintyje
Su Laisvės rytu švinta.

Yra daina apie akimirką,
Drąsius ji nuvedė į tikslą.
Jie tapo didvyriais - arais,
Kiti prarado viską.

Evaldas Vylius Navys

Žiedeliai skleisis vėl obels

Ar po nakties žerės šviesa?
Ar jau išivyraus tiesa?
Ar giedras atsivers dangus?
Ar išsities laisvai žmogus?

O gal mūs žemė raudonuos
Ir brolis brolių vėl išduos?
O gal, gi, garbinsim išdavikus
Ir partizanų žudikus?

Ar LEO grauš mūsų namus,
O apiplėštas išliks ramus?
Gal teks vėl blogi įsileisti,
Ir drausti gėriui išsiskleisti?

Ar dar ilgai laižysis vilkas,
O mes lydėsime dienas pilkas?
Sena kupra ar mus dar svers,
O nuoskaudos mūs širdis vers?

Bet štai rinkėjai kraštą išvadavo,
Blogiesiems kas priklausė, tą ir gavo!
Žiedeliai skleisis vėl obels,
Gerumo daigas žemėj žels!

Lai gėlės žydi širdyse

Užmirški nuoskaudas, žmogau,
Tau daromas ir padarytas neteisības,
Nors vargo dienos, skriaudos, o dangau,
Pritemo džiaugsmą Nepriklausomos valstybės.

Nebėk į užsienį, darbais paremk atgimusią Tėvynę,
Nes ne pralobusi valdžia, o dirbantieji gali kelti
Žmonių gyvenimo kokybę.
Todėl niekam neleistina prarasti viltį.

Visi, be išimties, piliečiai
Yra senos, didžios tautos ląstelė.
Todėl ir miesto žmonės ir kaimiečiai
Ne tik nedirbt, bet ir blogai balsuot negali.

Lai gėlės skleidžiasi ir žydi
Ne tik sode, darže ar namo aplinkoj,
Bet lai kiekvieną žingsnį lydi
Siekis vienybę kurt tautoj!

Lai valdo Lietuvą ne atėjūnai,
Ne raudonieji pertekę gėrybių,
O patriotai, kurių šaknys tūno
Ir saugo praeities kartų didybę!



Evaldas Vylius Navys

„Tie, kurie niekad nesiaukėjo laisvės reikalui,
niekad negalės perprasti tikrosios laisvės vertės“.

Gen. James Dossier

Algirdui Vokietaičiui – 100

Danguolė Žemaitienė

Algirdas Vokietaitis gimė 1909 m. vasario 23 d. Kaune, žymaus Lietuvos pedagogo, Lietuvos mokyklos kūrėjo Juozo Vokietaičio šeimoje.

Patriotiškai auklėjamas jis išaugo ir subrendo kaip Lietuvos ažuolas, savo asmenyje apglėbdamas išpūdingai daug veiklos sričių. Jis buvo aktyvus ir garsus sportininkas, talentingas fizinio auklėjimo specialistas ir organizatorius, mokytojas treneris, mokslininkas ir atsakingas administratorius.

1934 m. A. Vokietaitis baigė Vienos universitetą, kartu gavo ir plaukimo trenerio diplomą. 1937 – 1939 m. Marburgo universitete įgijo filosofijos daktaro laipsnį. Specializavosi Suomijoje, SSRS, An-

glijoje ir Švedijoje. A. Vokietaitis stengėsi Lietuvos jaunajai kartai perduoti geriausius pasaulinio fizinio ir dvasinio lavinimo metodus. 1927 – 1939 m. jis mokytojavo, dėstė fizinio lavinimo pagrindus, mankštą, plaukimą, slidinėjimą fizinio auklėjimo kursuose ir įvairiose stovyklose. Rašė straipsnius Lietuvos ir kitų šalių spaudoje. Laisvai kalbėdamas vokiečių, anglų, rusų ir švedų kalbomis, jis atstovaudavo Lietuvai tarptautiniuose sporto kongresuose. 1939 – 43 m. dr. A. Vokietaitis dirbo Kauno Vytauto Didžiojo ir Vilniaus universitetuose docentu ir fizinio auklėjimo katedros vedėju. 1941 m. buvo paskirtas Kauno Kūno Kultūros Rūmų direktoriumi.

Dr. Algirdo Vokietaičio gyvenimo kelias kupinas



atkaklaus darbo, ryžto ir pasiaukojimo dėl Lietuvos valstybės tvirtinimo, jos nepriklausomybės išsaugojimo ir gynimo. Jis mylėjo Lietuvą, mylėjo jos laisvę labiau už gyvybę. Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungai svarbiausia, kad **A. Vokietaitis buvo pasišventęs ir bebaimis laisvės kovotojas.**

Antrojo pasaulinio karo metų rezistencijos istorijoje A. Vokietaitis yra išskirtinė asmenybė, jis – vienas pirmųjų pasipriešinimo organizacijos, Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos narių, aktyviausiai dalyvavusių jos veikloje, buvo vienas iš LLKS vadovų. Su kitais LLKS vadovybės nariais jis kūrė sąjungos veiklos gaires, rūpinosi pagrindinės spaudos leidimu ir platinimu. Į LLKS jis sugebėjo burti jaunus žmones, įkvėpti jiems pasiryžimą kovoti ir aukotis už besąlyginę Lietuvos laisvę. Pasipriešinimo dalyvis, LLKS narys Jonas Jurkūnas dr. Algirdą Vokietaitį vadina „lietuviško pogrindžio legendarine asmenybe“.

Jau 1941 m. birželį A. Vokietaitis dalyvavo sukilime. Jis Trakuose iškėlė Trispalvę. 1942 m. jis labai aktyviai dalyvavo LLKS veikloje prieš naujuosius nacistų okupantus, t. y. priešą Nr. 2, nes priešu Nr. 1 buvo rusų bolševikai. Kūno Kultūros Rūmuose, kurių direktoriumi jis buvo, slapta buvo spausdinamas pagrindinis laikraštis „Laisvės kovotojas“.

LLKS tapo gausiausia ir stipriausia pasipriešinimo organizacija, kovojančia dėl Lietuvos nepriklausomybės. Tačiau Lietuvos laisvės viltys vis tamsėjo, nebuvo jokių ryšių su laisvu užsieniu. Visų kitų okupuotų šalių rezistencijos turėjo savo atstovus užsienyje. LLKS irgi manė, kad reikia informuoti pasaulį apie nacių represijas Lietuvoje.

1943 m. kovo mėn. slapta LLKS vadovybės posėdyje A. Vokietaitis pats pasiūlė rizikingai kelionei per Baltiją į Švediją. Po kelių nesėkmingų bandymų 1943 m. liepos mėn. jis žvejų kateriu pasiekė Švediją. Čia buvo įsteigtas Lietuvių Komitetas, pasiskirstyta darbais. Surasti ryšio keliai per estus ir latvius siųsti šifruotus pranešimus į Lietuvą, o taip pat į Angliją, JAV. 1943 m. gruodį A. Vokietaitis grįžo iš Švedijos sutvarkyti slaptų radijo ir pašto ryšių su Lietuva. Antroji kelionė į Švediją pareikalavo didelės fizinės ir dvasinės įtampos, nes užtruko 27 dienas. Antrą kartą karo metu į Lietuvą jis grįžo 1944 m. liepos mėn., norėdamas atstatyti radijo ryšį ir pagelbėti pabėgėliams evakuotis į Švediją. Trečią kartą plaukiant atgal į Švediją vokiečių karo laivo buvo sulaikytas, kalintas Liepojoje, o paskui išvežtas į Štuthofio koncentracijos lagerį. 1945 m. mirštantį nuo dėmėtosiios šiltinės A. Vokietaitį „išlaisvino“ rusų kariuomenė, iš kurios jis pabėgo ir 1946 m. po ilgų odisėjų slapta grįžo į Švediją.

A. Vokietaičio emigranto gyvenimas taip pat buvo nelengvas, tačiau jis visada galvojo apie Lietuvą ir



Juozas Vokietaitis
(1872 – 1931), Lietuvos mokyklos
kūrėjas, Algirdo Vokietaičio tėvas



Dr. Algirdas Vokietaitis,
1961 m.



Juozo Vokietaičio antkapinio paminklo nuolaužos



Gražina Vokietaitytė Amonienė ir Algirdas Vokietaičiai,
Moraga, Kalifornija, 1994 m.

dėl jos dirbo. 1949 m. atvykęs į JAV, jis JAV valstybiniam archyvui ir Kongreso bibliotekai perdavė daug svarbių lietuvių pogrindžio spaudos dokumentų.

JAV 1983 m. savo redaguota ir su kitais autoriais parašyta A. Vokietaičio knyga „**Laisvės besiekiant.** Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjungos įnašas į antinacinę rezistenciją“ tapo paminkline LLKS istorijai. Knyga yra gausiai dokumentuota pagrindinės spaudos ištraukomis, slaptos dokumentacijos ir radijo telegramų tekstais, autentiškų dokumentų faksimilėmis bei fotografijomis. Knygoje pateikiamas LLKS veiklos aprašymas, LLKS vadovų, antinacinės



rezistencijos dalyvių memuarai ir kita LLKS istorijai svarbi medžiaga.

Remiant A. Vokietaičio seseriai Gražinai Vokietaitytei Amonienei, knyga „Laisvės besiekiant“ Lietuvoje buvo pakartota (kaip I dalis) Juozo Grušio sudarytoje knygoje „Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga 1940 – 2000“, todėl turime galimybę susipažinti su mūsų LLKS istorija.

2003 m., pagerbdama savo brolio atminimą, Gražina Vokietaitytė Amonienė savo rūpesčiu ir ištekaliais išleido didelės apimties **Dr. Algirdo Vokietaičio Raštus**, kuriuos redagavo istorikas Kęstutis Kaspars. Knyga dovanota Lietuvos jaunimui.

Sesers Gražinos artumoje ir priežiūroje Algirdas Vokietaitis mirė 1994 m. rugpjūčio 14 d. JAV. Kremuoti jo palaikai 1995 m. parvežti į Lietuvą ir palaidoti Kaune, Panemunės kapinėse šeimos kape, jo numylėtos Lietuvos, Tėvynės žemėje.

Už pasižymėjimą didvyriška narsa ir ištverme ginant Lietuvos Respublikos laisvę ir nepriklausomybę 2004 m. Algirdas Vokietaitis (po mirties) apdovanotas Vyčio Kryžiaus ordino Komandoro kryžiumi.

Dr. Algirdo Vokietaičio gyvenimo kredo buvo: **„Tėvynė aukščiau už viską. Kiekvienas žmogus savo gyvenime bent vieną kartą turi ryžtis didesniai žygiui patarnauti savo Tėvynei. Tai yra didelė žmogaus laimė“.**

Minint Algirdo Vokietaičio šimtmetį, didžiulėmis šiuo garbingu Lietuvos sūnumi ir lygiuokimės į jį.

Redakcijos priedas apie Algirdo Vokietaičio tėvą Juozą Vokietaitį:

J.Vokietaitis buvo Lietuvos valstybės pamatų tvirtintojas, lietuviškos mokyklos kūrėjas ir puoselėtojas, savo veiklą grindęs krikščioniška pilietine ir patriotine dvasia. Sovietiniais metais jis buvo nutylimas. Net minint jo gimimo 100 metų sukaktį tuometinė sovietinė oficialioji pedagoginė spauda apie jį visiškai neužsiminė.

J.Vokietaitis mirė 1931 m. gruodžio 15 d. Berlyne. Buvo palaidotas Kauno senosiose kapinėse. „Naujojoje Romuvoje“ Ignas Malinauskas rašė: „Jūra vainikų (...), didžiulė gedule sustingusi minia nulydėjo velionies kūną į paskutinę žemės gyvenimo vietą – į kapus. Eilė taurių kalbų: gražūs užsimojimai, gražūs ištesėjimai, gražūs darbai, graži Tėvynės meilė, gražus lietuvių kataliko gyvenimo pavyzdys, didelis ir brangus mokytojas, didelis ir gražus žmogus lietuvis...“ Vėliau J.Vokietaičio kapą papuošė skulptoriaus V.Grybo sukurtas paminklas su užrašu „Lietuvos mokyklos kūrėjui“. Prie jo, kaip ir prie S.Dariaus ir S.Girėno mauzoliejaus, Elenos Spirgevičiūtės bei Stasės Žukaitės kapų, kaip ir prie centrinio paminklo „Žuvome dėl Tėvynės“, sovietinės okupacijos metais per Vėlines rinkdavosi žmonės, buvo sakomos patriotinės kalbos, giedamos giesmės, lietuviškos dainos, mirguliuojančių žvakučių šviesoje buvo reiškiamas viltis sulaukti Lietuvai šviesos ir laisvės spindulių... Visa tai gąsdino sovietinį okupantą. Šios kapinės buvo sovietinės valdžios sunaikintos. Sunaikintas meninės vertės turėjęs J.Vokietaičio antkapinis paminklas – dar ilgoką laiką mėtėsi jo nuolaužos prie netoliese esančios cerkvės. J.Vokietaičio palaikai, barbariškai išniekinus jo kapą, buvo perkelti į Panemunės kapines.

Finansinei krizei slopinti



Doc. dr. Juozas Listavičius

Lietuvos Respublika 2008 m. pabaiga finansiniu aspektu labai skyrėsi nuo ankstesnių metų pabaigos. Skirtumus nulėmė Lietuvos Respublikos Seimo naujos kadencijos darbo pradžia, naujos šalies valdžios formavimas, buvusios valdžios savo pareigų prastas vykdymas. Pastarosios Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto (VB) ir savivaldybių biudžetų (SB) finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymo projekto neatsakingas rengimas ir pasaulinės finansinės krizės pasireiškimas nulėmė prastą finansinių metų pabaigą. Paminėti skirtumai įtakojo ne tik šalies 2008 m. pabaigos ekonominės-finansinės veiklos rezultatus, bet ir Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo procesą.

Dėl ankstesnės valdžios prastai vykdomų pareigų per 2008 m. vienuolika mėnesių į nacionalinį biudžetą (NB) negauta 683 mln. litų, į valstybės biudžetą – 590 mln. litų ir į savivaldybių biudžetus – 93 mln. litų pajamų. Per 2008 m. valstybės biudžetas negavo apie 1000 mln. litų pajamų. Dar išlieka nepadengtas Lietuvos Respublikos 2008 m. valstybės biudžeto deficitas 1001 mln. litų. Dėl kelių stambių pasaulio bankų bankroto pasauliniu mastu sustojo skolinimosi ir atsiskaitymų procesas. Paminėtas procesas neaplenkė ir mūsų šalies. Įvairiems kreditoriams ir debitoriams jau susidarė per 2 mlrd. litų neapmokėtų sąskaitų už jų suteiktas paslaugas ar atliktus darbus.

Jau rengiant naują Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos projektą, išaiškėjus prastai paveldėtai padėčiai ir naujiems iššūkiams, iškilo būtinybė sutaupyti iš senos valdžios pateiktų Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų asignavimų projektų iki 2 mlrd. litų. Dėl



nepakankamų minėtų biudžetų pajamų numatyta įgyvendinti mokesčių reformą ir gauti papildomai 2 mlrd. litų pajamų. Siekiant subalansuoti Sodros biudžetą, nustatyta pervedamų pensijų kaupimo bendrovėms įmokų tarifą sumažinti nuo 5,5 proc. iki 3 proc. Pardavus „Mažeikių naftai“ akcijų likutį, gautas lėšas panaudoti Stabilizavimo fondui. Iš visų paminėtų priemonių būtų gautas bendras finansinis rezultatas iki 5,3 mlrd. litų. Jis būtų panaudotas tobulinant senos valdžios parengtus Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų projektus.

Norint tęsti Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymo projekto tobulinimo procesą, priimti paminėtą įstatymą ir patvirtinti Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžetą ir savivaldybių biudžetus, iškilo būtinybė per maždaug dešimt dienų priimti daugiau kaip 80 naujų įstatymų arba pakeisti esančius. Tam reikėjo prie nustatyto Seimo darbo grafiko pridėti ne vieną papildomą Seimo posėdį ir padirbėti iki paryčių. Gruodžio mėnesį buvo patikslintos Lietuvos ekonominių rodiklių projekcijos. Tokiu būdu buvo parengta visa teisinė bazė Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymui priimti, atsižvelgiant į šalies ekonomikos recesiją ir šalį ištikusios bei pasiekusios pasaulinės finansinės krizės pasekmes.

Atsižvelgusi į operatyviai priimtas ir pradėtas įgyvendinti priemones finansinei krizei slopinti ir ekonomikos recesijai mažinti, naujoji šalies Vyriausybė patikslino Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymo projektą ir parengė Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų projektus:

NB pajamos – 29707 mln. Lt, asignavimai – 31203 mln. Lt, deficitas – 1496 mln. Lt;

VB pajamos – 25448 mln. Lt, asignavimai – 26944 mln. Lt, deficitas – 1496 mln. Lt;

SB pajamos – 7465 mln. Lt, asignavimai – 7465 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt;

Sodros biudžeto pajamos – 14056 mln. Lt, asignavimai – 14056 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt;

Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžeto pajamos – 4687 mln. Lt, asignavimai – 4687 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt.

Palyginus su ankstesnės Vyriausybės patikslintais biudžetų projektais, projektai pakeisti:

NB pajamos – 492 mln. Lt, asignavimai – 1635 mln. Lt, deficitas – 1143 mln. Lt;

VB pajamos – 85 mln. Lt, asignavimai – 1228 mln. Lt, deficitas – 1143 mln. Lt;

SB pajamos – 660 mln. Lt, asignavimai – 660 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt;

Sodros biudžeto pajamos – 912 mln. Lt, asignavimai – 912 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt;

Privalomojo sveikatos draudimo fondo biudžeto pajamos – 299 mln. Lt, asignavimai – 299 mln. Lt, deficitas – 0 mln. Lt.

Po antrojo Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymo projekto Seime svarstymo Seimo nariai dar pateikė per 400 mln. litų vertės pasiūlymų. Vyriausybė juos apsvarsčiusi į kai kuriuos pasiūlymus atsižvelgė ir perskirstė 54 mln. litų sumą.

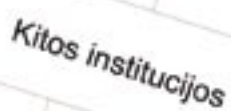
Lietuvos Respublikos Seimas 2008 m. gruodžio 22 d. priėmė Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinių rodiklių patvirtinimo įstatymą ir patvirtino Lietuvos Respublikos 2009 m. valstybės biudžeto ir savivaldybių biudžetų finansinius rodiklius.

Patvirtinti Lietuvos Respublikos 2009 m. visi biudžetai sudarys galimybę vykdyti būtinas šalyje permainas valstybės valdyme, kovoje su korupcija, inovatyvios ekonomikos plėtroje, energetikoje, švietimo sistemoje. Neturėdama jokių ankstesnės valdžios sukauptų rezervų, šalis pasirengė bent iš dalies apsaugoti save ir savo žmones nuo griauančių finansinės krizės ir ekonomikos recesijos pasekmių.

2009 M. VASARIO 15 D. RENGINIAI RADVILIŠKYJE, SKIRTI LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SĄJŪDŽIO 60-MEČIUI

- 10.00 VAL.** Šv. MIŠIOS RADVILIŠKIO BAŽNYČIOJE, MALDA UŽ LIETUVĄ IR LIETUVOS PARTIZANUS
- 12.00 VAL.** PERGALĖS SALVĖS LIETUVOS LAISVĖS KOVOS SĄJŪDŽIO ĮKŪRIMO SODYBOJE, MINAIČIŲ KAIME, RADVILIŠKIO RAJONE
- 13.30 VAL.** ISTORINĖS LAIKO AKIMIRKOS PRIE LAISVĖS PAMINKLO ŠEDUVOJE
- 15.00 VAL.** IŠKILMINGAS MINĖJIMAS IR ŠVENTINIS KONCERTAS „LAISVĖS DAINOS“ RADVILIŠKIO KULTŪROS RŪMUOSE
- 16.30 VAL.** KAREIVIŠKA KOŠĖ IR ARBATA PRIE RADVILIŠKIO MIESTO KULTŪROS RŪMŲ
- 17.30 VAL.** JUOZO SABOLIAUS IR EUGENIAUS IGNATAVIČIAUS 2005 M. SUKURTO DOKUMENTINIO FILMO „STIRNA“ DEMONSTRAVIMAS RADVILIŠKIO KULTŪROS RŪMUOSE

www.lrs.lt

Seimo
Lanciers

Series

Sub...

10

Secretariat



Pavojingi kėsmai iškraipyti Lietuvos istoriją

Lietuvos Sąjūdžio taryba pareiškimu kreipėsi į Prezidentą, Seimo pirmininką, Ministrą pirmininką, Seimo Nacionalinio saugumo ir gynybos komitetą ir į Vilniaus universiteto rektorių dėl viešų kėslių iškraipyti Lietuvos istoriją.

Kas atidžiau seka ne vien mūsų valstybės ekonomikos procesus, bet ir dvasinio gyvenimo pokyčius, jau seniai bus pastebėjęs, kad juo toliau, juo įžūliau reiškiasi tam tikra intelektualų grupė, kuri, tarsi vykdydama neafišuojamus „mokslinius-moralinius“ išipareigojimus, stengiasi perrašyti lietuvių tautos istoriją. Toje grupėje ypač aktyvūs kai kurie istorikai. Jiems įžymieji mūsų praeities žmonės Mindaugas, Vytautas, Jonas Basanavičius, Vincas Kudirka ir kt. – dvasinės menkystos, o svarbūs įvykiai (pavyzdžiui keturiasdešimt metų trukusi kova su carizmu dėl lietuviškos spaudos, nepriklausomybės paskelbimas 1918 m. vasario 16 d. ir jos apgynimas nuo trijų plėšrių priešų, 1923 m. sausio 9 d. pradėtas žygis dėl Klaipėdos krašto, 1941-1953 metais vykusi ginkluota ir neginkluota rezistencija, pagaliau Sąjūdžio epopėja-, visa jų interpretacija, nekeliantys pasididžiavimo dalykai. Jiems rodosi kur kas reikšmingiau talkininkauti visokio plauko užsienyje veikiančioms organizacijoms, reiškiančioms Lietuvai įvairias pretenzijas.

Šios krypties istorikų (ir už jų stovinčių jėgų) požiūris į Lietuvos istoriją ypač išryškėjo 2008 m. spalio 20 d. įvykusioje konferencijoje „1791 metų spalio 20 dienos Abiejų Tautų (Lietuvos ir Lenkijos) tarpusavio įžado paskelbimui paminėti“. Čia į akis krinta du dalykai. Visų pirma pavydėtinas tai konferencijai skiriamas Lietuvos Respublikos Seimo vadovybės ir žiniasklaidos dėmesys. Vien faktas, kad jai suteikiama Seimo rūmų Konstitucijos salė byloja apie tai, kaip jos užnugaris vertina eilinio įvykio eilinę sukaktį. Paslaugioji žiniasklaida, jausdama, iš kur pučia vėjas, pasistengė kuo plačiau išreklamuoti konferencijos pagrindinį tikslą – nuo amžių trunkančią nesuardomą lietuvių ir lenkų tautų draugystę.

Kai neturima svaresnių duomenų apie dviejų tautų draugystę, išpešamas visai nežymus istorijos įvykis, apie kurį nė žodžiu nėra paminėjęs „Lietuvos istorijoje“ A. Šapoka. 1791 m. spalio 20 d. Ketverių metų seimas priėmė „Abiejų Tautų savitarpio garantijos įstatymą“, kuris konferencijos rengėjų pastangomis pavadintas „Abiejų Tautų savitarpio įžadu“. Šiuo įstatymu buvo pakoreguoti 1791 metų gegužės 3 dienos Konstitucijos straipsniai, kurie diskriminavo Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės teises, iš esmės imant, likvidavo Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę. Tai sukėlė jos valdančiųjų sluoksnių nepasitenkini-

mą ir protestus. Minima Konstitucija su pataisomis gyvavo gan trumpai. Lietuvių tautai šis teisinis aktas kokio apčiuopiamo poveikio nepadarė. Tad ją papildančio įstatymo triukšmingas minėjimas tėra kažkieno pageidaujamas mėginimas iš adatos priskaldyti vežimą.

Užtat šis renginys atvėrė didžiausias galimybes Lietuvos istorijos perrašinėtojams dėstyti ir propaguoti savo interpretacijas, kurios kelia įtarimų, ar jų autoriai išmastė jas visai blaiviomis galvomis ir švaria sąžine. Sprendžiant iš žiniasklaidoje pateiktų aprašymų, konferencijoje ypač reikėsi žinomas istorikas, aktyvus televizijos laidų žmogus, prof. Alfredas Bumblauskas. Norėdamas išnarplioti jo teiginių apie lietuvių antilenkiškumą raizgalynę, visko nė į jaučio odą nesurašysi.

Pirmiausia, jis susižavėjęs kalba, kai Tomas Venclova 1977 metais emigracijoje pradėjęs „sklaidyti senus lietuvių istorinės sąmonės mitus bei stereotipus apie negatyvų lenkų vaidmenį Lietuvos istorijoje“. Paskui ponas A. Bumblauskas pagiria šios krypties profesorių Edvardą Gudavičių: šis padaręs revoliuciją paskelbęs, jog ne krikštas nulėmė Lietuvos polonizaciją, o per vėlyvas krikštas, o Lenkija buvusi „vienintelis šansas mūsų šaliai patekti į Vakarų civilizaciją“. Po to šuoliais perbėgama per abiejų tautų santykių istoriją nuo 1569 m. Liublino unijos iki XX amžiaus trečiojo dešimtmečio. Šio laikotarpio pabaigoje A. Bumblauskui iškyla šviesios Juzefo Pilsudskio ir Liucjano Želigovskio asmenybės – dviejų senlietuvių, troškusių gero Lietuvai jų ketinamos atkurti Respublikos sudėtyje. Tik tie „jaunlietuviai“ (t.y. tikrųjų lenkų, varšuviečių ar poznaniečių, terminu tariant, separatistai iš Kauno Lietuvos), užuot dėkingai priėmę ištiestą ranką, „savo griežta antilenkiška pozicija nustūmė juos (t. y. „senlietuvius“) į lenkų glėbį“, o patys sudarė gėdingą sandėrį prieš Lenkiją su bolševikais.

Giliamintis istorikas gėda laiko 1920 m. Lietuvos ir Sovietų Rusijos sutartį, ypač prie jos antro straipsnio pridėtą slaptą protokolą, pagal kurį, sovietams kariaujant su Lenkija, raudonosios armijos įžengimas (į Lietuvos teritoriją?) nebūsiąs laikomas mūsų šaliai priešišku aktu. Taip išdėsto jo pranešimo teiginius korespondentė Eglė Digrytė (žr. www.delfi.lt, 2008 10 22). Toliau pateikiame tikslią citatą iš korespondentės teksto: „Tai yra gėda Lietuvos istorijai, – teigė A. Bumblauskas. – Lietuvių nacionalizmui R. Dmochowski ir J. Pilsudskis buvo baisesni nei (sovietų maršalai) Michailas Tuchačevskis ir Semionas Budionas! Tą reikia vieną sykį drąsiai pasakyti ir atsiprašyti Lenkijos visiems laikams“.



Pateiktoji ištraukėlė verta išsamaus aptarimo. Iš visų galimų klausimų dėl vietos stokos atsirenkame tik du. Visų pirma, išsiaiškinkime, ko verta A. Bumblausko užuomina apie slaptaį protokolą prie 1920 m. liepos 12 d. sutarties. Ne mūsų istorikas pirmasis prabilo apie šį „slaptaį protokolą“. Iš tikrųjų, veikiau- siai jį turėdami galvoje, jau tais pačiais metais lenkų politiniai ir vėliau istorikai yra kaltinę Lietuvą bendradarbiavimu su bolševikais. Negalėdami čia visų kaltinimų išnagrinėti, kaip atsakymą į juos (kartu ir A. Bumblauskui) pateikiame tų dienų betarpiško įvy- kio dalyvio Igno Jonyno, žymaus Lietuvos istoriko ir sąžiningo mokslininko paaiškinimą (žr. jo straipsnį „Vilniaus klausimas“, leidinyje „Valstybės statistikos kalendorius...1937 metams“, Kaunas, 1937, p. 89-91): „Lietuvos vyriausybė, prasidėjus 1920 m. karo veiks- mams tarp lenkų ir rusų buvo paskelbusi savo neut- ralitetą. Bet pasirašydama taikos sutartį Lietuvos dele- gacija buvo priversta pasirašyti papildomą protokolą, kuriuo buvo pareiškama, kad Lietuvos vyriausybė nelaikys savo neutraliteto laužymu raudonosios ar- mijos buvimą perleistoje Lietuvai teritorijoje, kol joje bus lenkai“. Ši ištrauka gerai atskleidžia ir sudėtingą Lietuvos būklę bei galimybes ir priverstinės nuolaidos esmę: raudonoji armija eina ne per apskritai Lietuvos teritoriją, bet tik per tą, kuri sutartimi priskirta Lietu- vai, bet yra dar lenkų kariuomenės valdžioje. I. Jonynas minėtame straipsnyje apžvelgia dar kelis atvejus, dėl kurių lenkai kaltina Lietuvą nesilaikius neutralumo. Jie 1920 m. rugsėjo 5 d. kreipėsi su skundu dėl taria- mų pažeidimų į Tautų Sąjungą, bet I. Jonyno teigimu, Tautų Sąjungos Taryba „nepripažino, kad Lietuva yra sulaužiusi savo neutralitetą rusų-lenkų kare“ (p. 91).

Tad kokiais sumetimais ponas A. Bumblauskas siūlo Lietuvai „atsiprašyti Lenkijos visiems laikams“? Tai antras dalykas, dėl kurio rašomas šis pareiškimas.

Gal istorinės tiesos gynėjas būtų geriau padaręs ad- resuodamas Lenkijai siūlymą atsiprašyti Lietuvos už tikrai padarytas skriaudas? Juk lenkai 1919 m. balan- džio 19 d. užbėgo lietuvių kariuomenei už akių, artė- jančiai prie bolševikų paliekamo Vilniaus. Netrukus Lenkijos Steigiamasis Seimas priėmė rezoliuciją, kad visa Lietuva prijungiamą prie Lenkijos. Tiktų pasiū- lyti lenkams atsiprašyti dėl klastingai sulaužytos 1920 m. spalio 9 d. prieš kelias dienas pasirašytos Suval- kuose sutarties. Kiek Lietuvos žmonės prisikentėjo nuo lenkų ginkluotų gaujų vadinamoje neutralioje zonoje, o vėliau ir nustačius demarkacinę liniją. Gali- ma pateikti lenkų valdžiai sąskaitą už lietuviškų mo- kyklų ir kultūros įstaigų uždarinėjimą okupuotame Vilniaus krašte. O kur 1938 metų ultimatas? Kiek lietuvių nukentėjo nuo Armijos Krajovos? Daug ga- lėtų žymusis mūsų teisybės riteris priminti lenkams. Tačiau jis to nedaro ir nedarys: negalės tikėtis kokio lenkų medalio ar premijos...

Už abejingumo sienos, remiamas tam tikrų įtakin- gų jėgų A. Bumblauskas, apsuptas bendraminčių, gali jaustis labai drąsus, liepdamas tautai atsiprašinėti už nepadarytas kaltes. Niekas jo nepasmerks, nes jį sau- go mūsų demokratija, leidžianti laisvai skelbti ir ne- sąmones. Tačiau toji pati demokratija mus įpareigoja pasakyti visuomenei, kad A. Bumblausko su bendra- minčiais skleidžiamas absurdas dėl lietuvių tautos istorijos nėra jau tokie nekalti dalykėliai-jie žalingi! Pradėjom suvokti neribojamo rūkymo ir alkoholio pa- vojus. Tad gal pagaliau visuomenė atsitokės ir prieis prie minties, jog beatodairiškas tautos praeities der- gimas ne mažiau žalingas už alkoholizmą. Tad kreip- piamės į valstybės vadovus, atitinkamas institucijas, į visus nuovoką išlaikiusius žmones – užkirskime kelių sistemingai skleidžiamai demagogijai, griaušančiai tautos sąmonę ir ardančiai valstybingumą.

Tautos didvyrių idealai – nemirtingi

Užėjus antrai sovietinei okupacijai, didžioji tautos dalis pakilo į partizaninį karą. Nelygi kova, vykusi žiauriose sąlygose, užgrūdino didvyrių dvasią ir su- stiprino tautos patriotizmą. Mūšyje kritusius parti- zanus pakeisdavo kiti kovotojai, dažnai net moterys. Suėmus partizanų vadą generolą J. Žemaitį-Vytautą 1953m. gegužės 30 dieną, partizaninis karas dar ne- sibaigė. Tikrai 1954 m. pavasarį, visiškai pablogėjus padėčiai miške, ginkluotųjų pajėgų vadas generolas A. Ramanauskas-Vanagas nutraukė karinius veiks- mus, atsisveikindamas su likusiais partizanais, pa- sakė: „Eikite kur kas galite ir elkitės kaip išmanote“.

1988m. visoje Lietuvoje naujai atgimė patriotinės laisvės kovos dvasia. Kaip feniksas iš pelenų pakilo Sąjūdis. Jis atsirado iš Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio idealų. Šiandien, virš mūsų skraido Vanago šešėlis.

Jis kviečia mus suvienyti jėgas ir eiti į priekį su pa- triotizmo idealų vėliava. Nepakanka kovų ir įvykių vietas pažymėti kukliais ženklais arba paminklais. Reikia, kad Tėvynę gynusių didvyrių vardai būtų įamžinti miesto gatvių, aikščių ir jūrinių laivų pa- vadinimuose. Partizaninio karo įvykiai ir pati karo pabaiga turi būti ryškiau aprašyti Lietuvos istorijos vadovėliuose. Jaunosios kartos patriotinio auklėji- mui gali pasitarnauti tinkama pagarba partizaninio karo veteranams. Kol jie gyvi, jiems skirkime dau- giau dėmesio. Per valstybines šventes raskime jiems deramą vietą tribūnose ir garbės kortežuose prie- kyje parado. Gerbkime savo didvyrius, savo istoriją, mylėkime savo Tėvynę. Tuomet ateities kartos gerbs ir mylės juos, brangins mūsų idealus.

Jūrų kapitonų klubo narys Antanas Bunevičius



Lietuvos Sąjūdžio kreipimasis į Seimą dėl partijų pagal tautybes egzistavimo teisėtumo

Vyriausioji rinkimų komisija (VRK) nusprendė siūlyti Seimui paprašyti Konstitucinį Teismą išaiškinti, ar „Lenko korta“ neužkerta kelio tapti Seimo nariu. Nors jau ne kartą įvairios organizacijos bei asmenys kreipėsi į VRK ir Teisingumo ministeriją, kad būtų panaikintas „**Lenkų rinkimų akcijos**“ ir „**Rusų sąjungos**“ partijų registravimas, tačiau per kažkieno politinį nesusivokimą ir aplaidumą šios partijos tapo valstybingumui žalingu kliuviniu.

Pirmosios Lietuvos Respublikos Vasario 16-osios Nepriklausomybės Aktas paskelbė: „Lietuvos Taryba, kaip vienintelė **lietuvių tautos** atstovybė, remdamos pripažintąją tautų apsisprendimo teisę ir lietuvių Vilniaus konferencijos nutarimu rugsėjo mėn. 18-23 d. 1917 metais, skelbia atstatanti nepriklausomą demokratiniais pamatais sutvarkytą Lietuvos valstybę su sostine Vilniuje ir tą valstybę **atskirianti nuo visų valstybinių ryšių, kurie yra buvę su kitomis tautomis**“.

Antrosios Lietuvos Respublikos Kovo 11-osios Aktu po okupacijų valstybės nepriklausomybė atkurta, ir Lietuvos Respublikos Konstitucijos preambulėje kaip Lietuvos valstybės kūrėja įvardijama **Lietuvių tauta**. Konstitucijos 2 str. tvirtina: „Lietuvos valstybę kuria Tauta. Suverenitetas priklauso Tautai“.

Taigi tiek pirmoji respublika kurta, tiek antroji atkurta kaip **lietuvių tautos** paveldas.

Demokratinio valdymo akiraityje pagrindinis elementas yra pilietybė. Nors valstybę kuriantis branduolys paprastai yra viena tauta, demokratinėje valstybėje ji tampa pilietine visuomene, piliečių tauta. Kaip pavyzdį galime pateikti senos demokratijos šalį Šveicariją. Šveicarų valstybę kūrė šveicarų tauta,

kurią sudarė vokiečių, prancūzų, italų ir retoromanų kilmės šveicarai. Toje šalyje partijų pagal tautybes nėra. Pagal tautybes partijų nėra ir kitose demokratinėse valstybėse (JAV, Didžioji Britanija, Kanada ir kt.). Lietuvos valstybę kūrė lietuvių tauta, kuriai priklauso ir istorinio likimo bendrystė su **kamienine lietuvių tauta** susietos tautinės mažumos (rusai, lenkai, totoriai ir kt.). Kadangi kamieninė tauta yra lietuviai, čia prioritetą teikiamas lietuviškam paveldui, o tautinės mažumos vadintinos rusų, lenkų, ar romų kilmės lietuviais. Teisus buvo popiežius Jonas Paulius II, kai 1993 m. besilankydamas Vilniuje, Lietuvos lenkus vadino lenkiškos kilmės lietuviais.

Todėl partijų pagal kilmės tautybes egzistavimas laikytinas nesuderinamu su Konstitucija, valstybę skaldančio nacionalizmo reiškiniu.

Apskritai, tautybės įvardijimas partijos pavadinime bei jų egzistavimas yra prielaida kurti ir tvirtinti kitos, ne kamieninės tautos valstybę. Tai liudija „Lenkų kortos“ platinimas, privilegijų teikimas tos kortos turėtojams, lietuvių tautinės mažumos Vilniuje teisių ribojimas.

Akivaizdu, kad Lenkų rinkimų akcijos ir Rusų sąjungos partijų egzistavimas Lietuvos Respublikoje laikytinas prieštaraujančiu Konstitucijai, todėl prašome Seimą nustatyti tvarką kreiptis į Konstitucinį Teismą prašant išaiškinti, ar panašių partijų egzistavimas bei jų registravimas neprieštarauja Konstitucijai.

Nuoširdžiai užjaučiame **Genovaitę** ir **Gediminą Ruzgius** dėl skaudžios netekties, sūnaus **Laisvydo** mirties

*Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga
Lietuvos Kariuomenės kūrėjų savanorių sąjunga
Lietuvos Respublikos Krašto apsaugos būčiųlių klubas
LLKS leidinio „Varpas“ redakcija*

VARPAS

Leistas politkalinių sovietinės koncentracijos stovylose: 1955 m. Vorkutoje ir 1957 m. Intoje, nuo 1975 m. iki 1989 m. – pagrindinė Lietuvoje. Atkurtas 1996 m. vasario mėn.

Leidėjai Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga, SL 22 09, ISSN 1648-0244.

Adresas: Architektų g. 14-60, Architektų g. 8-4, LT-04210 Vilnius. Tel.: 2444619, 2442157.

Redaguoja redakcinė kolegija. Numerio dailininkė ir dizainerė Neringa Motiejūnaitė. Bendradarbiams honoraras nemokamas. Straipsnių turinys nebūtinai turi sutapti su redakcijos nuomone, straipsniai ir nuotraukos nekomentuojami ir negražinami.

172-ojo „Varpo“ numerio redaktorius – Algimantas Zolubas Skaitykite „VARPA“ internete: www.lrs.lt/rezistencija

Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga (kodas 191913666)
Atsiskaitomoji sąskaita AB Bankas HANSABANKAS, Karoliniškių KA.
Sąskaita Nr. LT62.73000.10002492325

Išleido ir spausdino „Petro ofsetas“. Žalgirio g. 90, Vilnius.
Tiražas 1000 vnt.

Aukos VARPUI

Už aukas „Varpui“ dėkojame:

R. Čeburniui (pervedimas) 120 Lt, V. Mileškai (perv.) 100 Lt, P. Urbui (perv.) – 30 Lt, A. Bunevičiui (perv.) – 50 Lt, R. Ščerbavičiui (perv.) 100 Lt, E. Svilinei (Vokietija, perv.) – 300 Lt, M. Šironienei 26 Lt, J. Žaliui – 10 Lt, A. Šiušai 40 Lt, O. Jurgelienei – 20 Lt, A. Vileikienei – 15 Lt, V. Masikonui – 15 Lt, J. Kojalienei – 10 Lt, M. Janėnaitėi – 10 Lt, L. Bartkienei 50 Lt, R. Kizlaitienei – 50 Lt, G. Šniukštienei 20 Lt, J. Jablonskui 100 Lt, A. Ramanauskui 50 Lt, K. Gurskienei – 20 Lt, M. Šironienei – 40 Lt, A. Povilavičiūtei-Erelienei – 50 Lt, Ž. Simonaičiui – 50 Lt, J. Jurui – 50 Lt, O. Šileikienei – 20 Lt.

Dėkojame už pervestus į LLKS sąskaitą

2 proc. nuo pajamų mokesčio.

Už bendradarbiavimą LLKS dėkoja Donatui Valioniui
Už nuotraukas dėkojame: Alfredui Pliažui



Kai prie vairo neišmanėliai



Algirdas Bikulčius,
socialinių mokslų daktaras

Lietuva parlamentinė respublika, vadinasi, ją valdo Seimas. Jau baigiasi 20-ieji metai po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo, o už jos vairo spėjo pabuvoti ir tebėra aktoriai, dainininkai, muzikantai, verslininkai, iki tol niekad valstybiniame darbe nepadirbėję „politikai“.

Kartais pažįstamų vairuotojų juokais paprašau leisti man pasivažinėti jų nuosavu automobiliu, nors neturiu nei vairuotojo teisių, nei moku vairuoti. Nekartosiu išgirstų, kartais labai nekultūringų atsakymų. O aš jiems replikuoju: „O štai, jūs rinkėjai, jau 20 metų leidžiate prie valstybės (!) vairo visiškus neišmanėlius.“

Kokios gi šitokių „vairuotojų“ dvidešimtmetės veiklos pasekmės?

Valstybėje sparčiai gilėja finansų ir ekonomikos krizė. Jau kelinti metai specialistai, ES ir kiti ekspertai Lietuvos valdžią perspėjino apie artėjančią ekonominę katastrofą bei būtinybę nedelsiant imtis apsaugos priemonių. Patarimų buvo nepaisoma, net užgauliai atsiliepiama. Dabar, kai „trenkė perkūnas“, imta kaitalioti įstatymus (per 90 pakeitimų), didinti mokesčius. Mokesčių didinimas vėl kraunamas ant gyventojų pečių, taupymas – taip pat. Nepaisoma siūlymo diferencijuoti mokesčius. Kaip gi kitaip; susiejus jų tarifus su pajamų (pelno) dydžiu, gali nukenėti turtuolių seimūnu, jų giminių ir artimųjų, dosnių rinkimų rėmėjų reikalai. Ir – jokių sumanymų, kaip padidinti biudžeto įplaukas remiant verslą!

Per 20 metų įstatymų Lietuvoje prigamintos krūvos. Ir toliau jie dauginami, o įstatymų griežto vykdymo mechanizmas nesukurtas. Todėl jie masiškai nevykdomi. Jų vykdymą pakeičia korupcija, kuri braunasi ir plinta į naujas valstybės gyvenimo sritis.

Iki šiol nelaikiau atlyginimo už kokybiškai medikų atliktą paslaugą kyšiu. Tačiau turėjau pakeisti nuomonę kai teko sužinoti, kad vis dažniau žmonės nusiskundžia, jog kyšiai maskuotai išreikalaujami: vilkinami ligonio guldymas į ligoninę, skubi operacija vilkinama kol ligonis ar jo artimieji nesusipras. Ir tai vyksta ne tik valstybinėse viešose medicinos įstaigose, bet ir privačiose, kur medicinos personalas samdomas, klinikose.

Sveikatos apsaugos reforma paskelbta seniai, tačiau ji nevykdoma. Antai kai kurios medicinos paslaugų išlaidos kompensuojamos tik iki paciento tam tikro amžiaus. Atseit, nenaudingus senius, kaip

toj pasakoj, – į mišką žvėrimis suėsti! Kad tai grubus žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 14 str. pažeidimas – „reformatoriams“ nesvarbu.

Įstatymai dėl žemės sugražinimo užbaigimo neįvykdyti, tačiau už vilkinimą kaltų nieškomas, niekas nenubaustas. Nevykdomi įstatymai, išskyrus parodomuosius atvejus, dėl gražiausių gamtos kampelių užstatymo ar užtvėrimo.

Pagal įstatymą pensininkų pensijos turi būti indeksuojamos pagal infliacijos indeksą. 2008 metais socialinio draudimo pensijos indeksuotos, o valstybinės – ne. Ir vėl diskriminacija bei Konstitucijos 52 str. pažeidimas.

Be suprantamo pagrindo „šuoliuoja“ būtiniausių maisto produktų – duonos, pieno bei jo produktų, mėsos kainos „Maksimos“, „Iki“, „Rimi“ ir „Norfos“ parduotuvėse, kurios disponuoja 60 – 80 procentų maisto prekių rinkos. Tai oligopolija – monopolijos forma, kai kelios (2 – 6) stambios firmos disponuoja didžiąja dalimi rinkos. Gerau organizuotos rinkos šalyse tokios firmos išskaidomos į dešimtis smulkesnių arba kontroliuojamos kainos, išimamas viršpelnis. Štai JAV Fordo naftos monopolis savo metu buvo išskaidytas į daugiau kaip 30 bendrovių, Geitso kompiuterinės įrangos monopolija – į smulkesnes firmas. Pas mus – tik klanų rietenos, juos aptarnaujančių komisijų steigimo šurmulyš.

Skaudu matyti blogėjančią Lietuvos demografinę padėtį: per pusę milijono išvyko į užsienį, nuo 2000 metų vyrų gyvenimo trukmė sumažėjo 2 metais, moterų – 0,3, vyrų mirtingumas 2, moterų 1,5 kartų didesnis už ES vidurkį, 2007 m. nusinuodijo alkoholiu 483 žmonės, per metus nusižudo per 1000 žmonių. Klesti policijai žinomų nusikaltėlių veikla, plinta keršto už kritiką baimė.

Vaizdas iš tikrųjų liūdnas, o dar bandoma, skelbiant Vilnių Europos kultūros sostine, balaganiniais renginiais, užsienietiškais fejerverkais gerą įvaizdį sukurti. O tuo pat metu reprezentacine paskelbta sostinės Lukiškių aikštė kaip buvo taip ir liko plyne. Galėtume Europai parodyti stebuklui prilygstantį valstybės Laisvės atkūrimo memorialą šioje aikštėje, tačiau vietoj jo – aikštės kamputyje valstybės gėdą ženklinantis akmenėlis.

Ar bereikia daugiau negerovių vardijimų kad suvoktume, jog valstybės vairą metai iš metų patikėdavome neišmanėliams, o labiausiai – asmeniniams ar klano interesams atstovaujantiems asmenims.

Linkėkime sau, naujai išrinktam Seimui, būsimam prezidentui bei būsimiems europarlamentarams pateisinti tautos lūkesčius ir viltis.

Sausio pirmoji – Lietuvos vėliavos diena

